

мираме въ Стрѣлжа. Въ това време въ Ямболъ са намирале и нѣколко наши приятели изъ Сливенъ, които одавна вече ни тѣрсиле и распитвале за настъ. Когато нашите приятели разузнале, щото имъ е трѣбalo да разузнаятъ, то рѣкле Ивану, че желаятъ да дойдатъ при настъ и да поговоратъ за нѣкои-и-други общи работи. Гореказанините наши приятели са бѣха обѣщали да ни донасятъ извѣстия за ония злодѣйства, които извѣршваха турците, бѫлгарските чорбаджие и новопреселившите са черкези. Трѣба да забѣлѣжа тука, че тата-ро-черкезското преселение бѣше въ това време въ най-голѣмата своя сила. Татарите и черкезите сѫ такова едно леке, което вѣчно ще остане написано на петербургската совѣсть. Намѣсто помощь и поддѣржка, нашите славянски братия ни испроводиха нѣколко полкове бashi-бозуци, които опустошаватъ земята ни, като скакалци. Малко ни бѣха турците и фанариотите! Да говора ли тука и за нашите братия, които са преселиха въ Россия и които изгубиха и народността си и човѣчество си? Ако историята е гласъ божи, то князъ Горчаковъ ще да отговаря предъ славянското божество и предъ народътъ си. Но да продължа свои-ятъ разсказъ. Слѣдъ нѣколко дена дойдоха нѣколко наши приятели (имената имъ не казвамъ за това, защото между тѣхъ има и живи) и казаха ни, че въ село Могила е дошалъ единъ богатъ черкезинъ, който иска да са засели въ това село и който има голѣма дружина. „Бѫлгарете, които населяватъ това село, сѫ намислиле да бѣгатъ и да са преселатъ въ Россия,“ казаха приятелите ни. Какво трѣбаше да правиме?